

[Socialministeren.]

afæske erstatningsrådet en udtalelse, jfr. fordelingslovens § 2, stk. 7, og § 8, stk. 2.

Endelig bemærkes, at personer, som er bosat i udlandet, rettidig kan indgive begæring om engangsydelse og fangetids-godtgørelse indtil 15. november 1960, hvilket forhold vil kunne få indflydelse på tidspunktet for den endelige opgørelse.

Når det ærede medlem rejser problemet om et a conto-beløb, skal jeg gerne viderebringe det til overvejelse, men personlig vil jeg dog tro, at det var bedst, om man kunne gøre bordet rent med det samme.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Fuglsang* til forsvarsministeren:

„Hvilke oplysninger kan forsvarsministeren give om den oprindelige granathylsterfabrik (ammunitionsarsenalets mekaniske værksted) i Rødovres anvendelse og eventuelle overtagelse til civile formål?“

Fuglsang: Da jeg sidst — det var den 3. juni i fjor — spurgte den højtærede forsvarsminister om granathylsterfabrikken i Rødovres fremtid, fik jeg et svar, der i realiteten gik ud på, at afgørelsen foreløbig var stillet i bero. Dels afventede man stadig afslutningen af forsvarslovens behandling, dels afventede man resultaterne af en gennemgang af forsvarrets producerende virksomheder, der skulle foretages i samarbejde med forvaltningsnævnet. Nu er forsvarsforliget en kendsgerning, og om undersøgelsen er der afgivet en rapport af forvaltningsnævnet, men videre er der mig bekendt ikke sket. Fabrikkenes bygninger med tilhørende arealer ligger der stadig, uden at der synes at ske nogen produktion. I mellemtiden har mit partis, kommunisternes, Rødovreorganisation den 22. november 1959 i et åbent brev til kommunalbestyrelsen opfordret denne til omgående at søge forhandling med forsvarsministeriet, og sagen har været taget op i kommunalbestyrelsen, der på linje hermed besluttede at foretage et sådant skridt. Herudover synes der imidlertid til dato stadig ikke at være sket noget, og med rette spørger en række beboere, hvor længe

dette mon skal vare ved, om det mon er militærets sløseri, om det simpelt hen er modvilje mod at afgive noget, militæret én gang har lagt sin hånd på, eller om man virkelig har planer om inden for et overskueligt tidsrum at overlade bygninger og arealer til civile formål.

Forsvarsministeren (Poul Hansen): Ammunitionsarsenalets mekaniske værksted i Rødovre er indrettet til fremstilling af patroner og ladningshylstre. For tiden udfører virksomheden mindre arbejder for søværnet og hæren, og der er kun beskæftiget i alt ca. 15 personer ved værkstedet.

De seneste års begrænsede udnyttelse af ammunitionsarsenalets produktionskapacitet har medført, at forsvarsministeriet i 1959 anmodede forvaltningsnævnet om som et led i rationaliseringsundersøgelserne inden for forsvarret at foretage en gennemgang af ammunitionsarsenalet.

Forvaltningsnævnet har i september i år afgivet en rapport om undersøgelsen. Der er heri stillet forslag om, at ammunitionsarsenalets virksomhed fremtidig koncentrerer til arsenalets værksteder i København og Nordjylland, medens værkstederne ved Hillerød og i Rødovre foreslås frigjort til anden anvendelse. Dette forslag fra forvaltningsnævnet er for tiden til behandling i forsvarsministeriet, der bl. a. har anmodet de militære kommandomyndigheder om deres syn på forslaget. Jeg kan sige, at der ikke vil blive taget nogen beslutning, før resultatet af denne undersøgelse foreligger, og før sagen også har været forhandlet med de faglige organisationer. Kommer man så til det resultat, at ammunitionsarsenalets virksomhed i Rødovre skal indstilles, vil man undersøge, om staten eventuelt kan anvende bygningerne til andet formål; er dette ikke tilfældet, vil areal og bygninger blive søgt afhændet.

Fuglsang: Jeg takker forsvarsministeren for svaret. Der er imidlertid nu gået 5 år, hvor der ikke har været større produktion på denne virksomhed, som i sin tid beregnedes til at skulle give beskæftigelse til 800 mand, og det er dog temmelig lang tid.

Det, jeg dernæst vil spørge om, er, om man, hvis man skulle komme til det resultat — men det håber jeg nu ikke — at